

Arrest

nr. 53 350 van 17 december 2010

in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 24 september 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 augustus 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 19 oktober 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 november 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. MOLS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché G. DESNYDER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Volgens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“U verklaarde een Rom te zijn afkomstig uit Belgrado, Servië. U bezit de Servische nationaliteit.

U huurde een woning in de gemeente X. U kende in Servië problemen met uw Servische medeburgers. Zij beledigden u als u op straat liep. Omstreeks 1993 vielen onbekende Serviërs uw woning binnen toen u niet thuis was. Ze probeerden uw vijf maanden zwangere echtgenote D.(...) te verkrachten en ze sneden met een mes in haar been. Ongeveer een half uur na deze aanval kwam u thuis en u bracht uw echtgenote naar de dokter voor controle. Alles zou in orde zijn geweest met de ongeboren baby.

U diende ook een klacht in bij de politie van X. De politie vroeg u of u de daders kende en ze beloofde dat ze een onderzoek gingen instellen. Volgens u zou de politie niets gedaan hebben.

Toen uw echtgenote negen maanden zwanger was beviel ze in het ziekenhuis van een gezonde zoon, I.(...). Korte tijd later zou I.(...) thuis overleden zijn. Volgens u stierf hij aan de gevolgen van de stress die uw echtgenote had ondergaan tijdens voornoemde aanval.

In 1994 is uw echtgenote in het ziekenhuis bevallen van een andere zoon, D.(...). Na enkele dagen zou hij eveneens thuis gestorven zijn.

In 1996 zouden onbekende Serviërs jullie brandhout in brand hebben gestoken. U was niet thuis toen de brand ontstond. U was oud ijzer gaan verzamelen. Uw echtgenote was wel thuis maar zij zou niets hebben gezien. De brandweer zou achteraf bevestigd hebben dat het om brandstichting ging.

Jullie werden ondervraagd door de politie, maar volgens u koos de politie de kant van de Serviërs. De politie zou wel twee dagen voor jullie deur gestaan hebben om jullie te bewaken.

Verder haalde u aan dat uw dochter E.(...) en uw zoon S.(...) gepest werden door andere kinderen op school en op de weg naar huis. U ging klagen bij de directeur maar de pesterijen zouden niet gestopt zijn. U zou uw kinderen dan zelf naar school gebracht en afgehaald hebben. U zou toen ruzie gekregen hebben met Servische kinderen en volwassenen.

U haalde tevens aan dat u in Servië geen werk had.

Op 31 maart 2010 werd u op straat uitgescholden door Serviërs en u kreeg ruzie met hen. Er kwam geen fysiek geweld aan te pas.

Nog in 2010 zou u een zekere S.(...) ontmoet hebben terwijl u koper aan het zoeken was. Hij zou gemerkt hebben dat u het moeilijk had en hij zou aangeboden hebben om u en uw gezinsleden tegen betaling van 1.500 euro naar een veilige plaats te brengen.

U ging op zijn aanbod in. Daarop zou u de inboedel van de eigenaar van uw gemeubelde huurwoning verkocht hebben en met uw gezin illegaal naar België gereisd zijn.

Op 7 april 2010 diende u in België een asielaanvraag in.

U bent in het bezit van een identiteitskaart, afgeleverd in Topola op 15 september 2004; een kopie van uw geboorteakte; een kopie van uw huwelijksakte en de kopies van de geboorteaktes van uw kinderen die u in België vergezellen."

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"Na grondig onderzoek van alle door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in uw administratief dossier, stel ik vast dat ik u noch de status van vluchteling noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toekennen.

U bent er immers geenszins in geslaagd een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient gewezen te worden op enkele elementen, waaronder tegenstrijdigheden en tekortkomingen in uw verklaringen, die uw algemene geloofwaardigheid en de geloofwaardigheid van de door u geschetste problemen met Serviërs omwille van uw etnische origine ernstig op de helling zetten.

Zo vooreerst strookten uw opeenvolgende verklaringen niet aangaande het lot van uw twee kinderen D.(...) en I.(...) die kort na hun geboorte overleden zouden zijn ten gevolge van het feit dat uw echtgenote aangevallen en bijna verkracht werd toen ze vijf maanden zwanger was van de eerstgeborene van de twee (CGVS, p. 9 en 10).

Aanvankelijk stelde u dat deze twee kinderen stierven in 1993 en 1994. De oudste zou geboren zijn in september 1993 (CGVS, p. 3 en 4). Vervolgens stelde u dat D.(...) de oudste van de twee was en maar drie dagen geleefd heeft. Gevraagd naar zijn exacte geboortedatum en het geboortjaar bleef u hierna evenwel elk antwoord schuldig (CGVS, p. 9).

Uw echtgenote zou wel vijf maanden zwanger zijn geweest van D.(...) toen ze werd aangevallen (CGVS, p. 9). In welk jaar en welke maand die aanval plaatsvond, kon u evenmin aangeven (CGVS, p. 10).

Vervolgens verklaarde u dat I.(...) een jaar na D.(...) geboren werd (CGVS, p. 11).

Hierna wijzigde u plots voorgaande verklaringen en stelde u dat I.(...) de eerstgeborene was. Hij zou in 1993 geboren zijn en D.(...) in 1994. Uw echtgenote zou aangevallen zijn toen ze zwanger was van I.(...) en niet van D.(...) (CGVS, p. 11).

Ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken beweerde u dan weer dat beide kinderen 8 jaar geleden - wat overeenkomt met 2002 - overleden zijn (verklaring DVZ, vraag 16).

Ook over hun doodsoorzaak legde u weinig overtuigende verklaringen af. Zo liet u verstaan dat bij beide kinderen ook longproblemen aan de oorzaak lag van hun overlijden. Dit zou ook gediagnoseerd zijn na hun overlijden. Bij D.(...) zou er sprake zijn geweest van een bronchitis (CGVS, p. 9 en 11). Doordat u ongeschoold bent, zou u verder niet op de hoogte zijn van de doodsoorzaak (CGVS, p. 11). Deze uitspraken doen vermoeden dat louter medische problemen aan de oorzaak lag van hun

overlijden. U slaagde er evenmin in een overlijdensakte of enig ander document neer te leggen ter staving van het overlijden van uw beide kinderen en van uw bewering dat stress als gevolg van een poging tot verkrachting bij de moeder aan de oorzaak lag van hun overlijden.

U zou, luidens uw verklaringen, in Servië beschikt hebben over de overlijdensaktes en documenten van het ziekenhuis met betrekking tot hun overlijden, maar u legde deze niet neer. U zou ze in Servië hebben achtergelaten omdat u 's nachts om één uur vertrok en dit stresserend was (CGVS, p. 9, 10 en 12). U slaagde er echter wel in identiteitsdocumenten van u en uw familieleden neer te leggen.

Hoe dan ook dient te worden opgemerkt dat de door u aangehaalde poging tot verkrachting van uw vrouw en de brandstichting aan uw woning dateren van 1993 en 1996 of respectievelijk zeventien en veertien jaar geleden.

In het licht van deze vaststelling kan bezwaarlijk worden aangenomen dat deze feiten de aanleiding zouden hebben gevormd voor uw vertrek uit Servië in april 2010.

Gevraagd naar uw directe vluchtaanleiding antwoordde u bovendien dat u besliste te vertrekken uit Servië nadat een man genaamd S.(...), die u ontmoette terwijl u ijzer en koper aan het zoeken was, u had aangeboden om u en uw gezin tegen betaling van 1.500 euro naar een veilige plaats te brengen (CGVS, p. 12).

U gaf tevens aan Servië verlaten te hebben omwille van de algemene situatie voor Roma in uw land van herkomst.

U bent een Rom en daarom is er geen officieel werk voor u in Servië, werden uw kinderen gepest op school en worden jullie uitgescholden op straat (CGVS, p. 3 ev.).

De door u ingeroepen algemene sfeer van discriminatie jegens Roma in Servië is anno 2010 evenwel onvoldoende zwaarwichtig om gelijkgesteld te worden met een daadwerkelijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Wat de algemene situatie van de Roma in Servië betreft, blijkt uit de beschikbare informatie dat Roma inderdaad vaak te kampen hebben met problemen en achterstelling op het vlak van onderwijs, gezondheidszorg, arbeid en tewerkstelling, wat zich ondermeer uit in slechte levensomstandigheden en armoede.

Uit deze informatie blijkt evenwel ook dat de Servische overheid zich niet inlaat met een actief repressiebeleid ten aanzien van minderheden, waaronder Roma, en dat haar beleid gericht is op de integratie van minderheden en niet op discriminatie of vervolging.

De Servische grondwet verbiedt expliciet discriminatie op grond van etnie.

Daarnaast nam Servië in maart 2009 een Wet op het Verbod op Discriminatie aan.

Ook heeft Servië bijzondere wetgeving uitgewerkt met betrekking tot minderheden in de Wet aangaande de Bescherming van de Rechten en Vrijheden van Nationale Minderheden. Op grond van deze wet werd in 2003 de Nationale Raad van Roma opgericht. Deze Raad bestaat uit diverse comités die zich toelagen op specifieke domeinen als onderwijs, huisvesting, gezondheidszorg, tewerkstelling en dergelijke meer en verstrekt advies aan onder andere ministeries en ngo's.

De autoriteiten in Servië erkennen in toenemende mate de discriminatie ten aanzien van de Romagemeenschap en trachten, bijgestaan door de internationale gemeenschap, voor dit complex probleem een concrete oplossing te vinden en maatregelen te nemen. Zo werden bijvoorbeeld in het kader van "The Decade of Roma Inclusion 2005-2015" - een initiatief dat mede uitging van de Servische overheid - concrete actieplannen uitgewerkt om de komende jaren de situatie van minderheden op het gebied van onderwijs, gezondheidszorg, arbeid en huisvesting tastbaar te verbeteren. In april 2009 heeft Servië in het kader van The Decade of Roma Inclusion een nationale strategie voor de verbetering van de status van de Roma aangenomen. Een actieplan ter uitvoering van deze strategie werd in juli 2009 aangenomen. Daarnaast draagt de "League for the Roma Decade", een alliantie van zestig Roma ngo's en niet-Roma ngo's die de rechten en integratie van Roma verdedigen, bij tot een efficiënte ontwikkeling en de uitvoering van actieplannen van de Servische overheid in het kader van de Decade of Roma Inclusion.

Dergelijke maatregelen getuigen van een gestage vooruitgang in het bevorderen van minderhedenrechten, en in het bijzonder van de rechten van de Roma in Servië.

Hier kan nog aan worden toegevoegd dat wat u persoonlijk betreft u stelde zich in Servië nooit in een arbeidsbureau te hebben ingeschreven en ook nooit enige poging te hebben ondernomen om aan officieel werk te geraken (CGVS, p. 3).

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich steunt is in bijlage bij het administratieve dossier gevoegd.

De door u neergelegde documenten kunnen aan bovenstaande vaststellingen niets wijzigen. Deze bevestigen enkel uw identiteit, welke niet door mij betwist wordt."

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoeker de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 21 september 2010 een schending aan van artikel 1, A(2) van het verdrag van Genève van 28 juli 1951 en van artikel 3 EVRM.

Hij voert ook een schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van voormelde wet van 15 december 1980.

Hij voert ook nog een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer specifiek de zorgvuldigheidsverplichting en motiveringsbeginsel.

Verzoeker laat gelden dat *“het Commissariaat-generaal houdt geen rekening met de elementen uit het dossier in verband met de substantiële (sic) beschermingsstatus zoals deze voortvloeit uit het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen nu het zonder afdoende motivering en zonder voldoende inhoudelijke toetsing naar verzoekers vrees voor ernstige lichamelijke schade en dood, de asielaanvraag afwijst”* (sic) (zie het verzoekschrift, p. 3).

Hij is ervan overtuigd dat zijn leven en dat van zijn familie omwille van hun Roma-origine, in gevaar is in zijn land van herkomst; hij haalt de brandstichting, de verkrachting van zijn echtgenote en de beledigingen aan en stelt *“Dat immers niet kan gewacht worden om te reageren tot dat er iets ernstigs en onomkeerbaar is gebeurd”* (zie het verzoekschrift, p. 4).

Hij voert aan dat *“de problematiek bij de mensen van Roma origine en de dagdagelijkse discriminatie die ze dienen te ondergaan, is algemeen gekend”* (zie het verzoekschrift, p. 4).

Hij stelt dat verweerder nalaat te verduidelijken waaruit “de informatie” bestaat waarover hij beschikt en op die manier tracht op een algemene wijze, zonder enige staving aan de hand van concrete, informatie, zijn beweringen af te doen als onvoldoende.

Deze werkwijze is volgens hem in strijd met het zorgvuldigheids- en het motiveringsbeginsel.

Bovendien stelt verzoeker *“is de redenering van verwerende partij hoogst merkwaardig nu zij in één en dezelfde beslissing enerzijds stelt dat “uit de informatie blijkt” dat Roma inderdaad te kampen hebben met ernstige discriminaties, zowel op het vlak van gezondheidszorg als op het vlak van arbeid en onderwijs en anderzijds stelt dat “uit deze informatie blijkt” dat de regering een actief repressiebeleid volgt en dat dit beleid gericht is op integratie”* (sic) (zie het verzoekschrift, p. 4). Deze bewering is volgens verzoeker totaal tegenstrijdig. Hij laat gelden dat *“Uit dezelfde informatie kan immers niet blijken dat er én ernstige discriminaties zijn op het vlak van gezondheid, huisvesting, etc én dat er een actie repressiebeleid wordt gevoerd dat gericht is op integratie en niet op discriminatie”*. Hij laat gelden dat: *“het is ofwel discriminatie ofwel integratie”* (zie het verzoekschrift, p. 5).

Hij stelt nog dat *“Bovendien zal verwerende partij in haar later verweer stellen dat de vrees die verzoeker dient te ondergaan, niet van persoonlijke aard is waardoor hij geen recht zou hebben op enige subsidiaire bescherming”, dat “Verkeerdelijk wordt gesteld dat de aangedragen motieven niet ressorteren onder de criteria van de Vluchtelingenconventie die voorziet in een internationale bescherming”, dat “De bescherming dewelke in het kader van de internationale bescherming wordt geboden, is -in tegenstelling tot wat het Commissariaat-generaal stelt- veel breder”* gezien *“Het criteria om het substantieel beschermingsstatuut (sic) te krijgen, stelt immers dat er een reëel risico dient te zijn op het lijden van ernstige schade”* (zie het verzoekschrift, p. 5).

Hij wijst er nog op dat de Raad over volheid van rechtsmacht beschikt; dat hij voldaan heeft aan de bewijslast en dat *“De verklaringen van verzoeker een voldoende bewijs, geloofwaardig en eerlijk.”* (sic) (zie het verzoekschrift, p. 6).

Hij stelt dat hem niet ten laste kan worden gelegd dat hij enkele data niet correct heeft kunnen weergeven en dat dit bovendien geen grond is waarop een aanvraag kan worden geweigerd.

Hij haalt ook nog de artikelen 2 en 3 EVRM aan en stelt dat 3 EVRM ruimer is dan artikel 33 van het Verdrag van Genève zodat de uitzetting bijgevolg voormeld artikel 3 zou schenden zolang verzoeker een ernstig risico loopt op folteringen en onmenselijk of vernederende behandelingen.

Verzoeker vraagt de bestreden beslissing te hervormen en hem minstens de subsidiaire bescherming te verlenen.

2.2. De inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoeker valt uiteen in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan.

Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoeker de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de Commissaris-generaal de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoeker werd opgeroepen voor een verhoor, dat hij tijdens dit verhoor op 28 mei 2010 de kans kreeg om zijn asielmotieven uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, en dat het verhoor plaatsvond met behulp van een tolk die de Romani taal machtig is, in bijzijn van zijn advocaat. Het zorgvuldigheidsbeginsel werd aldus niet geschonden.

De Raad wijst er op dat artikel 1, A van de Conventie van Genève geen rechtstreekse werking heeft in de Belgische rechtsorde; de schending van dit artikel kan derhalve niet dienstig worden aangevoerd.

Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van voormelde wet van 15 december 1980 bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), stemmen de artikelen 2 en 3 EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, a. en b. van voormelde wet van 15 december 1980. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Artikel 33 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 kan niet dienstig worden ingeroepen daar de Raad, zonder een terugleidingsmaatregel te nemen, uitsluitend uitspraak doet over de hoedanigheid van vluchteling.

2.3. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de voormelde wet van 15 december 1980 bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om en erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. De Raad stelt vast dat verzoeker onderstaande motivering van de bestreden beslissing niet ernstig betwist:

“Vooreerst dient gewezen te worden op enkele elementen, waaronder tegenstrijdigheden en tekortkomingen in uw verklaringen, die uw algemene geloofwaardigheid en de geloofwaardigheid van de door u geschetste problemen met Serviërs omwille van uw etnische origine ernstig op de helling zetten.

Zo vooreerst strookten uw opeenvolgende verklaringen niet aangaande het lot van uw twee kinderen Djafer en Idriz die kort na hun geboorte overleden zouden zijn ten gevolge van het feit dat uw echtgenote aangevallen en bijna verkracht werd toen ze vijf maanden zwanger was van de eerstgeborene van de twee (CGVS, p. 9 en 10).

Aanvankelijk stelde u dat deze twee kinderen stierven in 1993 en 1994. De oudste zou geboren zijn in september 1993 (CGVS, p. 3 en 4). Vervolgens stelde u dat Djafer de oudste van de twee was en maar drie dagen geleefd heeft. Gevraagd naar zijn exacte geboortedatum en het geboortjaar bleef u hierna evenwel elk antwoord schuldig (CGVS, p. 9). Uw echtgenote zou wel vijf maanden zwanger zijn geweest van Djafer toen ze werd aangevallen (CGVS, p. 9). In welk jaar en welke maand die aanval plaatsvond, kon u evenmin aangeven (CGVS, p. 10). Vervolgens verklaarde u dat Idriz een jaar na Djafer geboren werd (CGVS, p. 11). Hierna wijzigde u plots voorgaande verklaringen en stelde u dat Idriz de eerstgeborene was. Hij zou in 1993 geboren zijn en Djafer in 1994. Uw echtgenote zou aangevallen zijn toen ze zwanger was van Idriz en niet van Djafer (CGVS, p. 11). Ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken beweerde u dan weer dat beide kinderen 8 jaar geleden - wat overeenkomt met 2002 - overleden zijn (verklaring DVZ, vraag 16).

Ook over hun doodsoorzaak legde u weinig overtuigende verklaringen af. Zo liet u verstaan dat bij beide kinderen ook longproblemen aan de oorzaak lag van hun overlijden. Dit zou ook gediagnoseerd zijn na hun overlijden. Bij Djafer zou er sprake zijn geweest van een bronchitis (CGVS, p. 9 en 11). Doordat u ongeschoold bent, zou u verder niet op de hoogte zijn van de doodsoorzaak (CGVS, p. 11). Deze uitspraken doen vermoeden dat louter medische problemen aan de oorzaak lag van hun overlijden.

U slaagde er evenmin in een overlijdensakte of enig ander document neer te leggen ter staving van het overlijden van uw beide kinderen en van uw bewering dat stress als gevolg van een poging tot verkrachting bij de moeder aan de oorzaak lag van hun overlijden. U zou, luidens uw verklaringen, in Servië beschikt hebben over de overlijdensaktes en documenten van het ziekenhuis met betrekking tot hun overlijden, maar u legde deze niet neer. U zou ze in Servië hebben achtergelaten omdat u 's nachts om één uur vertrok en dit stresserend was (CGVS, p. 9, 10 en 12). U slaagde er echter wel in identiteitsdocumenten van u en uw familieleden neer te leggen.

Hoe dan ook dient te worden opgemerkt dat de door u aangehaalde poging tot verkrachting van uw vrouw en de brandstichting aan uw woning dateren van 1993 en 1996 of respectievelijk zeventien en veertien jaar geleden. In het licht van deze vaststelling kan bezwaarlijk worden aangenomen dat deze feiten de aanleiding zouden hebben gevormd voor uw vertrek uit Servië in april 2010. Gevraagd naar uw directe vluchtaanleiding antwoordde u bovendien dat u besliste te vertrekken uit Servië nadat een man genaamd Siljo, die u ontmoette terwijl u ijzer en koper aan het zoeken was, u had aangeboden om u en uw gezin tegen betaling van 1.500 euro naar een veilige plaats te brengen (CGVS, p. 12).”

Deze motivering blijft dan ook gelden.

De opmerking van verzoeker dienaangaande dat *“hem niet ten laste kan worden gelegd dat hij enkele data niet correct heeft kunnen weergeven en dat dit bovendien geen grond is waarop een aanvraag kan worden geweigerd”* betrekking zou hebben op voorgaande vaststellingen, wordt door de Raad niet aanvaard. De chronologie van de voorgehouden feiten is inderdaad niet terug te voeren op *“enkele incorrecte data”*, maar betreft wezenlijke elementen en tast derhalve de geloofwaardigheid van het asielrelaas aan.

Waar verzoeker stelt dat verweerder nalaat te verduidelijken waaruit *“de informatie”* bestaat waarover hij beschikt en op die manier tracht op een algemene wijze, zonder enige staving aan de hand van concrete, informatie, zijn beweringen af te doen als onvoldoende, wijst verweerder er terecht op dat deze informatie gevoegd werd bij het administratief dossier en dat verzoeker op basis van zijn inzage-recht, er bijgevolg kennis kon van nemen.

De Raad stelt ook vast dat de door verzoeker aangevoerde "ernstige tegenstrijdigheden" in de bestreden beslissing geen steun vinden in het administratief dossier.

In strijd met wat in het verzoekschrift -verkeerdelijk- gesteld wordt (zie p. 4) "*dat uit de informatie blijkt dat de regering een actief repressiebeleid volgt...*", wordt in de bestreden beslissing immers gesteld dat de Servische overheid zich **niet** inlaat met een actief repressiebeleid ten aanzien van minderheden en dat haar beleid gericht is op de integratie van minderheden en niet op discriminatie of vervolging.

Gezien uitgegaan wordt van een verkeerde lezing door verzoeker van dit gedeelte van de bestreden beslissing, gaat de Raad op deze polemiek in het verzoekschrift niet verder in.

Dat Roma inderdaad vaak te kampen hebben met problemen en achterstelling op het vlak van onderwijs, gezondheidszorg, arbeid en tewerkstelling, staat los van de vaststelling van het huidig gevoerde beleid van de Servische overheid en is onvoldoende zwaarwichtig om gelijkgesteld te worden met een daadwerkelijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De ongeloofwaardige verklaringen van verzoeker zijn niet in staat de informatie waarop de commissaris-generaal zich baseert, te ontkrachten.

Een ongeloofwaardig relaas dient niet getoetst te worden aan de vluchtelingendefinitie als voorzien in artikel 1, A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951.

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van voormelde wet van 15 december 1980, wordt niet toegekend.

Een ongeloofwaardig relaas kan ook niet als basis dienen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4, §2 a. en b. van voormelde wet.

Verzoeker brengt geen andere aanwijzingen bij die de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus zouden rechtvaardigen.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van voormelde wet wordt niet toegekend.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien december tweeduizend en tien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER ,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE